

גיליון מס' 39
כומלץ להדפס את העלוון ליראת שבת

ראש הישיבה

נקודה מתוך "לחויות עם פרשת השבוע"

שהולך מביתו לבית הכנסת".
אברהם אבינו יצא למלחמה המלכים, אך לא הולך למאבק מלוחמי כפי
שאנו מכירים אלא כמו שהוא הולך לבית הכנסת, וכך הוא מנכח את
המלךים. לפי המדרש זהה מאד מתאים לקרה לפולמנט שלנו ("בית")
הכנסת".

מתוך הקשبة למציאות אברהם אבינו הולך בחורdot קודש למלחמה כמו
אחד שהולך למקום התקנסות והקשבה פנים. אברהם הולך להציג את
לוט, על אף הפרידה ממנו. "אנשם אחיך אנחנו".

עלינו להבין לעומק את אופן הפרידה של אברהם מלוט. המפרשים
מתבלטים מה עניינו של לוט. השם ממש מאול מבטא את יציר
הרע, כך שככל זמן שהוא מתובל לאברהם אז הכל בסדר, אבל ברגע שנוצרת
מריחת ולוט פעול כישות עצמית אז אברהם דושך שיפרד מעליו.
ארח השפת אמרת מביא אלה שחוותני לשאל אותה בעוצמה גדולה
הגשים". ציריך להזדהות לקב"ה על ההשגחה המופלאה בצדקה שעם ישראל
הביע את עצמו ושונית להזהות לעם ישראלי שהבע את הרצון שלו לחזור
הרואה אל המקומות. יש כאן ממש "ויפרדו איש מעל אחיו" – אלה לא רוצים
לשבת עם אלה ואלה לא רוצחים לשבת עם אלה. נאמרו אמרות נוראיות על
ידי הצדדים השונים. הוכתרת צריכה להיות "אנשים אחיכם אנחנו" כפי
שאמרו אברהם אבינו. ציריך להזכיר ש"ויפרדו איש מעל אחיו" זהו שלום, ולא
להיפר.

נראה לי שאפשר לשאול שאלה חזקה יותר עד לפני לוט: ומה זכה תרוה
שיצאו מארם, נחורה והרין שמהם יצאו אימוניינו וברקה רחל ואלה?
נראה שתורה היה הראשון שקרה לבנו על שם אביו נחורה (בחינו של אביו
כמנาง חלק מעדות המזרחי). החורי (מאמר ראשון, צ"ה) מביא שני
פעמים שהסගולה עוברת מהסבה לנכד, והודגמא שהוא מביא זהה,
שכנראה גם הבני זאת בעצם ולכן קרא לבנו על שם אביו. תרחה מגלה את
קשר הדורות, וממנו יצא מלך המשיח.

ההבנה שאנו המשך של קשר הדורות, יחד עם ההבנה של "אנשים אחיכם
אנחנו" היא זו שצrichtה להוביל אותנו. אל לנו לחוש בתהוושה של "ניצחון"
אלא בתהוושה שללחיות אדריה שהקב"ה מטיל علينا ועל הציבור – שותפות
משותחת בהנוגת עם ישראל. אמנם עליינו ללמידה לימוד אמיתי מהשנה
האחרונה כיצד שולטים באמות, ולהניע דברים שטריכים להתקדם, וכן כיצד
להתייחס אחד לשני אף בשלא מסכימים בעדעתו.
כיום, כשהציבור הביע רצון לחשוף את דבר ה', אפשר להביא בಗלו את דבר
ה' ועל כך עליינו לפעול באחדות ובוצעמה.

מתוך שיעור שנitin יומם ורביי الآخرון.

שיעור המלא יעלה לאתר הישיבה בקורס בע"ה.

אםtero לי שאחד מגדולי הרבנים הורה שלא לומר מה חנוו היום בשל תוכאות
הבריות, והתגונבה האינטלקטיבית שלו הינה שדוקה היום צריך לומר
что חנוו בכונגה גודלה יותר.

הקב"ה מפקיד את המשך הנהגה המעשית של המדינה כדי אנשים
שייתו קרובים אלינו בדעות, ויש לבוא ברכיו ותחוננו לפני הקב"ה שהיתה
סיעיטה דשミא שזכה והפונציאל הגדול הזה שניתן בידינו יעיג לידי
מייצוי והצלחה בצדקה הגדולה ביותר. אנו צריכים הרבה תלמידות ורבנות
לימוד תורה וחיזוק של נשמת האומה כדי שדברים יבואו לידי ביטוי.

התהוושה שהרבה אנשים מרגשים היא "ניצחון". כשמדובר על בני זוג
שייש בינם מריביה, אם אחד מבני הזוג מנכח, אז שניהם הפסידו.

ראייתי דבר מגדלים שraigש אותו: "ויפרדו איש מעל אחיו אברהם" – סופי
תיבות "לום". תוצאות הבחרות יצרו הפרדה מאוד קשה וברורה בין "שני
הגברים". ציריך להזדהות לקב"ה על ההשגחה המופלאה בצדקה שעם ישראל
הביע את עצמו ושונית להזהות לעם ישראלי שהבע את הרצון שלו לחזור
הרואה אל המקומות. יש כאן ממש "ויפרדו איש מעל אחיו" – אלה לא רוצים
לשבת עם אלה ואלה לא רוצחים לשבת עם אלה. נאמרו אמרות נוראיות על
ידי הצדדים השונים. הוכתרת צריכה להיות "אנשים אחיכם אנחנו" כפי
שאמרו אברהם אבינו. ציריך להזכיר ש"ויפרדו איש מעל אחיו" זהו שלום, ולא
להיפר.

בפרשותנו מובא בצורה ברורה ההבדל בין ימין ושמאל (בראשית י"ג, ט, ט'):
"ה' לא כל הארץ לפניך הפקד נא מעלי אם הימן ואימנה ואם הימנו
ואשטייליה".

וכפי שיש לי מפרש: "בכל אשר תשב לא ארתקך מפרק ואעמדו לך למגן
ולעד", וסוף דבר הוצרך לו שנאמר וישמעו אברהם כי נשבה אחיו וגוי".
הלשם מסביר מדויע אברהם אבינו השם ימיון ושםאל וכן
צפונה ונגבה, הרי ימין ושםאל הם חסינים למקומות שהאדם עמד, וכן
יותר מתאים להשתמש ברוחות השמיים. אלא שהכוונה של אברהם אבינו
דוקא על הקירוב בין הצדדים כמו ים ימין ויד שמאל של שמלימות אחת את
השנייה. בכךון הזה אנו צריכים ללכת, בכיוון של הקירבה ולא בכיוון של
הרחוק, ולא להרים הרגשות ניצחון באופן משפל. זהו לא ניצחון אלא
הודמנת שהקב"ה נותן לנו, וציריך הרבה תלמידות ורבנות תורה בשבייל
שההandomת הזה הוא תומוש ועם ישראלי יזכה לעוד יותר כלים להתרומות
הרוח, להביא לדברים האמתיים שאנו מחככים להם.

ראייתי בספר "בארות יצחק" שambil את מדרש ילקוט שמעוני בעניין מלחמת
אברהם אבינו נגד ארבעת המלכים (ילקוט שמעוני ישעיו מ"א, סימן
תמ"ח): "רבי נחמה בשם רבבי אביו אמר: לא נתאבקו רגליו, אלא כזה

**шибת מעלות מברכת את בוגר הישיבה יצחק וסרלאו (מחזור לו)
עם היבחרו לכנסת. עלה והצלחה!**

פינת הילדים

נשיות ח'יאם ככרעה וכרכ'ה!

(לאחר מיצאת המושג בקשרו לשולחן שבת מאבאמא
להרחבת על המושג שמצוותם)

חביבים כפואות הכא...!

3. במא יזכו עם
ישראל ביציאת
מצרים?

2. האם
אברהם רצה
להיפרד מלוט
סופית?

1. متى יצאו
אברהם ושרי
לכיוון ארץ
כנען?

אבל שהייה שלמותו הולך ואור עליו בתוספת דעה ואורה בזוז אחר זה".
(רבי יצחק ערامة, "עקידת יצחק", פרשת לך לך, עמ' ק"מ)

לך לך או יוקח תרחה את אברם
אם ישאלו אותך: היכן מופיע לראשונה בתורה, הקשר בין עם ישראל לארץ ישראל? ריבים היסכימים שתשובה תהיה: "בפרשת לך לך". בך חשבתי איך אני משבקשתי לעמוד על עניינה של ארץ ישראל. פרשיות "בראשית" הן פרשיות ראשונת והビות, כלנו קשווים אליהן, ולכן מעטים היסכימים שכחשר בין הארץ כנען משה. לכן גודלה היהת התהדרמה כשםאננו שחקר בין הארץ כנען מופיע כבר בסוף פרשת נח (בראשית י"א, ל"א-לב):

"ויקח תרחה את אברם בנו וחת לוט בָּן בְּנֵי אֶתְּנָזְרֵם פָּרַשְׁדִּים לְלֹכֶת אֶרְצָה בְּגֹעַן וְבְּאֹו עַד קְרֹנוֹ וְיִשְׁבֹּשֵׁם. וַיַּחֲיֵי תְּרֵחָה אֶתְּנָזְרֵם פָּאָר שְׂנִים וּמָאתִים שָׁנִים וְיִמְתַּחַר כְּבָרְרוֹ".
כי תרחה צפָּשׁ שָׁנִים וּמָאתִים שָׁנִים וְיִמְתַּחַר כְּבָרְרוֹ".

אין פלא שכאשר ה' מצوها על אברם: "לך לך הארץ אשר אראך", אברם אינו מתחיל לחפש בכל העולם, אלא מיד שם פעמו לכון הארץ כנען (בראשית י"ב, ה):

"ויקח אברם את שרי אשתו וחת לוט בָּן אֶחָיו וחת כל רכושם אֲשֶׁר רָכַשׁ וְאָתָה כָּפֹשֶׁשׁ אֲשֶׁר עָשָׂו בְּחֶרְןָו וַיַּצְאֵו לְלֹכֶת אֶרְצָה בְּגֹעַן".

תרוח לא הגיע למתח חפזו ואברם כן. מפני מה "נתקע" תרוח בחורן.

נהלכו הפרשנים בשאלת, מתי יצא תרוח לארץ כנען, ומה היה המגע של.

הaban ערוא מסביר שקודם הצטווה אברם על "לך לך", ובקבות ציווי זה הם יצאו לדרכם. "אין מוקדם ומוחרר בתורה". הרמב"ן לעומתו מסביר שהדברים בסדרם, וכך התחלו ללכת בשל "הבותות" שעשה אברם לתרוח עם

הפסלים וכי רוק לאחר מכן הגיע הציווי לAbram לכת ארץ כנען. הספרינו מסכים עם הרמב"ן שהם יצאו לפני הציווי, אך מסביר שהמניע הוא החפש

אחר מושכלות, שכן ארץ ישראל "לא הוק אוורה ברגש המבול באורן כל שאר הארץות".

זהו הקדוש גם מסביר את יציאת משפחת תרוח ואברם לכיוון ארץ כנען עד נהרגו הרן, ומשם זה יצא מארם שם, מאור כשידים. ועל כן כתוב: 'על פני

תרוח אבוי, כלומר, שגרם לו יציאתו משם. בוא וראה מה כתוב: 'ויקח תרוח גול... ויצאו אתם מארם מארם כשידים'. ושאל: כתוב: 'ויקח תרוח' – 'ויצאו אתם –

לחחות, והיוו עם תרוח, כי כתוב: 'ויקח תרוח' – מה כתוב: 'ויצאו אתם?' ומשיב, אלא תרוח ולוט עם אברם ושרה יצאו, כי הם שרלו לצאת בערך

מתוך הרשעים, ואחר שראתה תרוח ש אברהם בנין מתקח האש, חזר לשעות רצונו של אברם, ומושם זה: 'ויצואו אתם' – תרוח ולוט.

ובשעה שיצאו, מה כתוב בהם: 'ללכת ארץ כנען, כי רצונם היה לכת שם. מכאן למדנו שכלי שבא ליטור עוזרים לו. בוא וראה שכך הוא, כי כיוון

לקרא בשם ה' הרב מנשה וינר

בפרשותנו אנו פוגשים את דמותו הגדולה של Abram – ולאחר מכן מכון אברם בראשית י"ב, א' – ג': "ויאמר ה' אל אברם לך לך מארץ ומן לאמון לך אביך אל הארץ אשר אראה. ואעשה לך גודל וארכך ואגדלה שמה ויחיה ברקה. ואברכה מבקבך ומתקבך אל נברךך בך כל משפטך קדמך".

ריש' במקומות מפרש שני שלוש הבתוחות לאברם: "'אערש לגוי גודל' – לפי שהדרך גורמת לשלה דברים: ממעטת פריה ורבייה וממעטת את הממון

וממעטת את השם, אך החוק לשלה ברוכת הללו שהבטיחו על הבנים ועל הממן ועל השם".

נסוק בבחינת הקב"ה להAbram "אגדלה שמן". אדם מוכר וידוע במקום שנמצא. אולם, כשהוא עובר למקום אחר, samo מתמעט, מפני שלא מכירים אותו. لكن הובעה לאברם "אגדלה שמן".

שם מה חשוב כל כך עניין השם?

ניתן ללמוד על כך ממלחמת המלכים המתוארת לפטרים בפרשה. ישנו ביטוי מיוחד בעת הלחימה של Abram (בראשית י"ד, ט"ו): "ונקלק אליקם לילך הוא

רши' מביא את המדרשים להבנת הביטוי המוחיד של חלוקת הלילה: "'ויחיל עליהם' – לפי פשטו סرس המקור ויחיל הוא ובעדי עליהם ליל כדרכך".

הroduפים שמתפלגים אחר הנרדפים כשborohim זה להן וזה לאן.

'ליליה' – ככלומר אחר שחשכה לא נמנע מלידוף. ומדרש אגדה שנחalker הלילה ובוחציו הראשון נעשה לו נס וחוץ השני נשמר ובאו לו לחזות ליליה של מקרים".

הפסוק נכתב בוצרה שונה מזו של מנת שידרשו אותו גם אחר. לכן רשי' הוא פשען, אך כאן הוא מביא גם מדרש אגדה שזעק מהמבנה המיוחד של הפסוק – שנחalker הלילה עצמו, והחוץ השני נשמר ליליה של יציאת מצרים.

בעל העוורים מחלק את ליל הסדר – ליל שימורים, לעוד שני חצאים (שנות י"ב, מ"ב): "שנמורים" – שחלק הקב"ה ליל ט"ו לשנים, חציו ליציאת מצרים והחוץ השני לガולה לעתיד לבא".

הלילה הוה מתחלק להרבה חצאים... כיצד ניתן לישב את כל חלוקות הלילה הזה?

הרמב"ן מגלה לנו כל ליל חשוב (בראשית י"ב, ו): "אומר לך כל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בעניין Abram יצחק ויעקב, והוא עניין גודל, הכוורתו, רבותינו בדרך קטרה, ואמרו (תנומה ט) כל מה שיירע לאבות סימן לבנים, וכן יאריכו הכתובים בספר הפסוקות וחפירת הבארות ושאר המקרים,

שכתבו: 'לכל ארצת כנען', מיד כתוב: 'ויאמר ה' אל Abram לך לך'. ומטרם שנתעורר מעצמו מתחילה ללחט הארץ כנען, לא כתוב: 'לך לך'. הרי שהבא מתחער מעצמו מלמטה, מסיעים לו מלמעלה".

עהה נוכל לענות על השאלה מדוע "נתקע" תרוח בחורן. מכיוון שהמניע של תרוח ליציאה היה החצוני, מילא אין לו עניין עקרוני בארץ כנען דווקא. לכן מגלגת החשגה שתרוח יגיע לחורן וישאר שם. כך מתרבר ההבדל בין המנייע שלו להה של Abram ושרה. Abram ושרה "אים להיטהר". המנייע שלהם לכלת ארצת כנען הוא פנימי וטהור, ועל כן חפצם עולה בידם.

עד מכאן לנו הזהר הקדוש מודיע ההגעה של Abram ושרה לארכן כנען הופיעה בשני שלבים. כאשר מגע הארץ של Abram מופיע גודל מלמעלה, חיותה להקדם השתקות של התהדרותם לקבל את אותו השפע. כל עוד אין רצון לקלבל, אין טעם בהורדת השפע, כי לא ידע לעיריך אותו, ומילא לא יפה את פועלתו כראוי.

כך מבאר הרב חרול'פ' (משמעותו י"א) את תחילת הגאולה בימינו, תחיליר שהתבסס על רישו שנייהן לעם ישראל על ידי האומות, להיאחז בארץ ולהקים מדינה. בשלב כלשהו מתחייבים הגויים על הרשות שנחננו, והופכים לרודפים את עם ישראל, כפי שבאי בטיחותם לבנאות על גו ומוגג, וכפי שמי רואים במציאות מןנו. באופן זה, כשייגע תורה משיח בן דוד להתגולת, לא נוכל לשועם שבעצמוני, ובבר רואים אנו שהנישינו לא עליה יפה, ואין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים.

ישראלי יצא מצרים, אך מחר מרדף לב פרעה. הוא התרחט על הסכתמו, ודרך אחר בני ישראל, ורק אז נאמר שישראלי יצא ביד רמה. משפטם חילו בים, הבינו ישראל תשעותם שלמה, לא כארוח צלחו, ועם המודל לתפישה זו נלמד מיצאת מצרים. תחילת נעשו ניסיונות כבירים להביא את פרעה להשרות לישראל לאצאת מצרים, ניסיונות אלו לא כארוח צלחו, ועם ישראלי יצא מצרים, אך מחר מרדף לב פרעה. הוא התרחט על הסכתמו, ודרך אחר בני ישראל, ורק אז נאמר שישראלי יצא ביד רמה, ואמרו שירה.

אנו מתפללים שיתקיים לנו שילוב הבעיות: הניסיון של המפעל הציוני יהיה בבחינה: "משעה ידי טוביעים בם", על מנת שלל חורבותיו, חיליה, נכירות בגולה הא-לא-לוקית, אלא בבחינה: "הבא להתייר מסיעין בידו", וישמש בירור, אך גם בסיס של קיימת לגאולה השלמה שתבוא מהורה.

מתוך שיעור של הרב שהועבר בתאריך י"ב תשרי תש"א.

שיעור המала נמצאת באחור היבשה.

וחשוב החשוב בהם כאלו הם דבריהם מיותרים אין בהם תועלת, וכולם באים ללמד על העתיד, כי כאשר יבוא המקרה לנבי משלשת האבות יתבונן ממנה הדבר הנגזר לאזרען".

המלחמה בין המלכים אינה מלחמה סתמית. נראה שיש פה מלחמת עולם – ניתן לראות שאימפריות לחמו כאן.

הפסוקים מתחארים את כל הפרטים והמלחלים שסובבו את הדברים במלחמות המלכים. אולם, ישנו דגש מסויף בפסוקים (בראשית י"ד, י"ג): "ויקחו אביך בון אֶתְּנָזְרֵם בְּלֵךְ סָלֵם וְעַמְרָה אֶתְּנָזְרֵם בְּלֵאָכְלָם וְלִלְכָה. וַיַּקְרַב אֶתְּנָזְרֵם בְּלֵאָכְלָם וְלִלְכָה וְהָיָה יָשַׁב בְּסְדָּם".

לאחר ששם לקחו כבר את רכושם סדום ועמורה והלכו הם חזרו שוב בשבי לוט –

נדאה מה הפסוקים, שהם מתחארים מצד הרואים את היסוף (המלחים הגיעו בשבי רוכש סדום ועמורה). אולם, התורה מדגישה שהאמת היא שמרכו היספור הוא שהשם לקחו את לוט, וכל זאת על מנת שאברם יכח איהם.

גם בימינו אנו מרגשים שכלי המלחמות זה בגלנו.

הilihה בזמנו Abram נחצה, והזינו המלה לגלות מלחמים ואיתו חצי ממשיך בגולה העתידה (מלחמות גו ומוגג). הגאולה העתידה היא המשך ישר של

המהלך של Abram וחלקו של אברם וחלקו של ישר זכרם.

ר' חזק למד אותנו לחפש יסוד לפיו המופיע הראשון שלו. מלחמה אמרתית היא מלחמה כפי שעשה עם המלחמה הראשונה בתורה. מלחמה אמרתית היא מלחמה מפ"ז הט"ו

Abram, שבה הוא קורא בשם ה' בעולם. כפי שאומר הרמב"ם (פ"ז הט"ו) מלחמות מלכים ומלחמות מלחמות וזכה בזכות המלחמות: "ודיע על יהוד השם הוא עשה מלחמה".

Abram ימליכו סדום ועמורה ארבעת המלכים, שלעתיד לבוא יבאו כולם "עמק השווה" – שהשוו את Abram למלך עליהם.

מול מלכי סדום ועמורה שנענשין, יש את מלכי זkid שمبرיך ולכן יבור. Abram מקבל מלכי זkid מעשר, כמו כהן שמתקבל מעשר. בך רמה שעם ישראל יהיה ייחודה מלכת כוהנים. כאשר כל היספור הזה מתקיים בשלם, הלא היא ירושלים.

Abram קורא בשם ה' ומchein את המהלך שכולם יקראו בשם ה' במקום שבחור ה' לשון שמו שם בערץ ה'.

מתוך שיעור של הרב שהועבר בתאריך י' מרחשון תש"א.

שיעור המала נמצאת באחור היבשה.

"לך לך או יוקח תרחה את אברם" –